

[Ingerlise Koefoed]

nu har vedtaget ved dagsordenen af 23. april skal igangsættes.

Jeg er klar over, at man allerede ude i kommunerne medregner affaldsforbrændingsanlæg i varmeplanlægningen, og jeg vil gerne spørge ministeren, hvordan man i lyset af den dagsorden, som blev vedtaget, og det forslag om en undersøgelse af hele spørgsmålet om dioxin i forbindelse med affaldsforbrænding betragter varmeplanlægningsplaner fra nye kommuner. Hvad siger man til, at de måske medtager affaldsforbrændingsanlægene? Råder man dem til at vente med det, indtil vi er færdige med den undersøgelse, eller hvad gør man? Det nye i sagen er jo, at man har stærk mistanke om sammenhængen mellem affaldsforbrænding og dioxin. Jeg ved godt, at der vil være andre store problemer med affaldet: hvad vi skal gøre ved det, om vi skal grave det ned i stedet for, osv., men alt det er det jo vigtigt at tage stilling til, samtidig med at man har undersøgelsen i gang.

Maisted (FD):

Jeg må indrømme, at jeg finder, at denne lovgivning har fået en ejendommelig gang igennem udvalget. Lovforslaget er fremsat den 30. januar 1985, og den 18. marts 1985 afgiver udvalget en beretning over den af energiministeren den 6. februar 1984 til udvalget afgivne redegørelse i medfør af § 38 i lov om varmforsyning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 330 af 29. juni 1983.

Her vil jeg lige gøre opmærksom på § 8, stk. 13, i forretningsordenen for folketinget, der lyder:

»Såfremt et udvalg ikke når til ende med behandlingen af en sag inden samlingens slutning, giver det i en beretning oplysning om udvalgsarbejdets forløb.«

Det er den beretning, man kunne have forventet kom, hvis lovforslaget af 30. januar ikke kunne færdigbehandles.

Det er min opfattelse – men det kan da godt være, at jeg er fuldstændig galt afmarcheret – at man faktisk lovgiver med beretningen af 18. marts, skønt man sagtens kunne have stillet ændringsforslag til det af energiministeren den 30. januar fremsatte lovforslag, sådan at man opnåede det, man gerne ville. Tværtimod afgiver man altså en beretning, der efter min bedste overbevisning er

en ændring af den gældende varmforsyningslov, idet man jo har lavet en beretning udelukkende af hensyn til indførelsen af naturgas eksempelvis i Nordjylland, hvor man altså pludselig vil erstatte det langt billigere kul med naturgas.

Det er også interessant at se, at energiministeren i skrivelse af 14. maj skriver til udvalget, at de forskellige spørgsmål er af interesse på grundlag af udvalgets beretning af 18. marts 1985. I beretningen fra udvalget henviser man til energiministeren. Her er man efter min opfattelse lidt ude på overdrevet, idet man gensidigt prøver på at hjælpe hinanden til at gennemføre naturgassen i områder, hvor man langt bedre og billigere kunne anvende kul; det er det, det drejer sig om. Jeg ved ikke, om det er for at hjælpe energiministeren, eller hvad årsagen er til dette her, men det er dog en ejendommelig opfattelse af, hvordan arbejdet her i folketinget bør foregå.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til ordførernes indlæg, for den vigtigste del af indlæggenes indhold refererer til det, som allerede er gengivet i udvalgets betænkning. Jeg havde naturligvis gerne set, at de 13 forslag og 2 konsekvensforslag, som jeg stillede med lovforslaget, i hvert fald i nogen grad var blevet gennemført i forbindelse med arbejdet dette forår. Det har ikke været muligt, og det er på den baggrund, revisionsforslaget er stillet, sådan at der er orden i tingene.

Jeg kan ikke her – og det er et svar til fru Ingerlise Koefoed – tage stilling til, om jeg og på hvilket tidspunkt jeg vil fremsætte et nyt forslag i folketinget. Men erfaringen viser jo, at det skal være et mærkeligt folketingsår, hvis varmforsyningsloven ikke kommer op til revision på en eller anden måde, og som det meget rigtigt er gengivet på anden måde i betænkningen, er alle jo mulige initiativtagere i dette spørgsmål.

Spørgsmålet om indenlandske brændsler, som fru Ingerlise Koefoed rejste, er jo allerede fremmet i meget betydeligt omfang netop igennem den beretning af 18. marts, som hr. Maisted omtalte, og hvor ikke alene naturgas, men også andre hjemlige ressourcer såsom halm og flis tages ind i varmeplanlægningen på en måde, som man ikke kunne